

NICOLAE SÂRBU

**NEPUTINȚA
DE A ÎNCHIDE CERCUL**

Editura Marineasa

NEPUTINȚA DE-A ÎNCHIDE CERCUL

Ați uitat, ați uitat cercul!,
zumzăia din coarne melcul.
Avarie de flăcări,
surpare de polen,
suflul realității,
ambigen,
te-a lipit de oglinzi.
Întorci cămașa pe dos
să ți-o vinzi.
Nu poți să scuturi șeaua
strălucitoare foarte,
sunetul căderii-ar scrijela
imaginea celor ce pretind
că te văd.

Cum să înnoptezi într-o carte
mai descoperit decât în câmpia
unde plouă cu melci
care strigă: “închideți cercul!”?
Se-aude prea tare chemarea
de fire nepereche,
parcă aevea și-ar face cuib
un vultur în ureche.

Apuci de o rază
și se întinde flasc,
ca un sân de femeie
de unde a fugit luna.
Te înfășori atunci
în bruma din oglinzi,
când lucrurile depun icre

pe floare de cireș
și cercul rămâne deschis.

Curentul dintre rănilor deschise
în cuvânt te aruncă
tot mai spre surparea de polen,
spre avaria de flăcări,
unde ești și rămâi în veac
tras de raze
ca de cămile,
până devii tu însuși
un fel de hamac,
ori cerc deschis,
sub ale poeziei șenile.

*
* *

Se zvonește că iar se deschid
clipele de toleranță.
Igienice și fără nici un risc
de îmbolnăvire a timpului
infidel și aproape bigam
în bing-bangul lui.

Simt de pe-acum pielea lor udă
bătându-mi în nări,
cu insistența unui înnoptat
în buzunarele brizei.

Lăsați-mă, deci, să debarc din săgeată
pe coastele unui continent
insinuat chiar acum în mine,
pește uscat în vârtejul
ce va să vină vineri.

Ora închiderii se poate citi
pe inimă și umblu hai-hui
cu toate rănilor nezăvorâte.

Cum mai semănăm între noi, susții,
stâlp ce ești de susținere,
ca două voci întretăindu-se, razii
pe frânghia de rufe, goală.

Și cad târziu cuțitele cântând
în senatul roman
și în alte neprihănite ocazii.

NU MAI ȘTIU A-I SPUNE COPILULUI POVEȘTI

Se vede până și din steaua Conopus
nu mă contrazice că lupul glazură
a devenit peste noapte în opus
personaj bun și pozitiv
din cale-afară și peste măsură.

Reiese foarte clar din felul cum
uneori se joacă în taine impure
cu șoriceii de către pădure.

Cât despre mine, țin cu ciorile grive
care-mi amintesc foarte vag de viori
neacordate cu subiectul format
din fel de fel de substantive.

La mine vulpea, evident, vrea numai
binele, în calitatea ei de coafeză scită
a găinilor de rasă pură, cu toate
că invidie și vorbe c-ar fi ilicită
blana s-au ivit peste poate.

Blană zici, brrr, armonii înghețate
în ochii prea puri ai poveștii,

de-l conduc pe Făt-Frumos la ocnă
pe schiuri conservate și pe Ileana
Cosânzeana în stare de fericire bocnă.
Cum te-ai lăsat descoperit în somn
de necunoscute ieroglife obosite
în deșarta lumină a pântecului
cum ar înflori cuțite.

Ca prin ceață oare se văd,
capra cea oacheșă, mărite,
într-o ie națională pentru export,
un fel de hangiță haină
care ștrangulează zmeul gata mort
fiindcă s-a dat la vecină.

Sărmăluțe-n foi de viață par
capetele lui și cad cu zgomot
de se trezește blocul și povestitorul
palid hăituit prin pădurea far
de parabole lumești.

Tată, tu în care poveste trăiești?

DEODATĂ SE DECLANŞEAZĂ

De unde tot cară fulgerul
atâta linişte sufletească pe tava
unde tocmai se servesc cu fast
mostre de ciocârliei?

Hora staccato intră-n casa de bani,
în frunte cu o nouă şarjă
de fontă senzuală.

Veselia irumpe prin furuncule,
patul trozneşte sub razele lunii.

Totul se declanşează deodată
când mâţa nu ştiu cui puiază
într-un vechi letopiseţ necunoscut.

O REZONANȚĂ CÂT DE CÂT REZONABILĂ

Ochiul muzicii topit ca sarea
în piatra care strigă ave
pe clapele apei dezacordate.

Cum se poate totuși ieși
rezonabil dintr-o rezonanță
a unei duminici inoxidabile?

Corul antic prin fața tejghelei,
înghesuială de brândușe gură-cască
și nesfârșitul convoi al cămilelor
cu cocoase înflorate.

Solzi de pește cântă singuri
în laptele proaspăt supt
prin săbii de lemn.
Și eu nu pot ieși rezonabil
din rezonanța unei duminici.

Ca dintr-un schimb constructiv
de opinii cu miliția care ne apără,
fără nici un fel de rezerve,
nici măcar petrolifere,
de un subiect înfometat ce devoră
predicatul cu lâna prea lungă.

ALIFII PENTRU LIRISM ȘI COMETE

Furuncule lirice subit izbucneau,
ca niște năvălașe comete
prin nara de gală.
Se făceau scurt-circuite morale în seve,
un fel de bășici în cartea de muncă,
iar prin porii porumbeilor se așteptau
din clipă în pripă, la poruncă,
generalisimele greve
ale sticlelor de apă minerală.
Batalioane de ierburi prin laboratoare
erau mulse de informații secrete
și din spuma lor cu finețuri,
țesute mereu piruete.
Motive alese de intrigi pe covoare,
unde el nesocotitul tot storcea
furuncule lirice de pe nara de gală,
până când într-o anume drogherie,
lângă un mușuroi de halva,
mai marele mugur găsi
- el răspundea acum de epidemie -
pentru lirism și comete, ceva alifii.

REGULA JOCULUI

Și tot căutând un sentiment
prin vintre de ceară,
n-am mai văzut cuvântul iubire
de-o eră glaciară.
Undeva aproape, varul se-aude
ca un paznic al unor păsări greșite,
ca o cădere vagă de credințe.
Rădăcina prea sănătoasă
a unei ramuri de ridicol
spărgând oglinzile
și pianul ca un pirat
al razei palmuite
în cerul incert.
Neștiind încă părerea exactă a aerului,
ce atitudine se poate lua
față de curcubeu,
un fel de cocoasă a ochiului primordial,
pasărea trăia într-o poveste
greu mirositoare, trosnind
de la o poștă cu violare
a două viori în zborul de probă.
Din când în când cămașa de forță
a mirelui înmărmurit căutând
regula pierdută a jocului;
batalioane de îngeri mobilizați
să caute regula jocului
se aprindeau la față când pasărea
clocea în oul prea puțin primordial
o poveste greu mirositoare.
Doar o singură poveste așteptând
într-un fel de dulap zburător,

eu însumi fiind demult, demult
poveste pentru o constelație
ce dă în clocot, luxos
legată acum și trainic
în mănăstirea unui lemn.
Doar o cârțiță de aur săpând
coridoare lungi într-o cămașă
îmbibată de păsări care așteaptă
la rând la resemnare
părerea exactă a aerului.

AVÂNTUL AMBROZIEI

Fără de veste avântul ambroziei
tandru inoculat pe la spate,
rază străină străină strivită între
două dulci aluzii penate.
Și un fulg aprins la capătul
centurii de caritate.
Hai, zăpadă, spune drept
unde voi dormi renegând noaptea?
Printre degete, tunetul
timbrat legal, cicoarea
cu aburul ei cast deschide cetatea.
Îngheață în sân ecoul
despre deflorarea miresmelor
în gangul unde tremură culoarea
ochilor orbi, halouri spărgând hublouri
unde fulgii se-amușină nerușinat.
Iar eu copiez silitor
scâncetul sabiei,
eroul între ecouri,
adâncimea focului pus pe calculatoare,
sub patul în care se bat
amintirile a două rozătoare.

SE IMPUNE O NOUĂ GRAMATICĂ A POEZIEI

Trece pe streășini, ah, ce vetustă,
dar unde se duce cu ochii închiși
gramatica în volănașele frigului,
cu picioarele goale și fără fustă?

Priviți cum degetul mare indecent
îi iese prin frunza de dud.
Nu de viță, insist, ar mirosi
automat a sărmăluțe
în foi de, mă rog, amintind
bacantele dezamăgite foarte când
Dionysos duhnește a rouă.

Cât îmi încălzesc eu pixul la piept,
ce mai tandrețe veți spune,
dar nu, e absolut obligatorie
strângerea asta la piept
pentru buna funcționare a poeziei.
Dar unde-am rămas, la strânsul la piept,
se scaldă găinile în praful tobelor,
semn că iarăși ne udă, dacă plouă.

Fiecare verb ciugulește cât poate
între parantezele prea deschise
de un curent înnoitor,
cel care ne-a procopsit mi se pare
și cu o gripă spaniolă rebelă.

Ciugulește verbul virgule ca niște
mărgele la gâtul iubitei arcuit,
pod al sinucigașilor întârziați.

Simți acum legănarea balustradei
peste proteza cea nouă a adjectivului?
Un fricos și pe deasupra subiect la alegere,
vă asigur eu, la examen se cade
numai pe coji de pepene verde.

Ei, dar văd acolo sus prin metereze,
tocmai ieșisem cu Zeus la o țigară,
cum din belșug vă curge zeama
pe reverele fără somn.

Dacă nu mi-ar face rima sau râma
cu degetul, aș spune:
doar reverele gramaticii sunt treze.
Și totuși, curge zeama pe ele.

DONATORUL DE TEXTE ȘI DONATORUL DE SÂNGE

Se aud, se aud târnăcoapele istoriei
săpând în sânge ca-ntr-un parfum
de la capătul firului.

O furtună de flori în calendarele
imitând cu stângăcie părul mamei.
Semn că se lăsase seara demult
și refluxul integru își făcea
din plin datoria.

Pe grătare speciale sfârâie-acum
numai probleme de rasă,
un fel de animale mici și zglobii
prin urzici se sfâșie
în sala de expoziții.

La ușă, donatorul de texte
și donatorul de sânge, totuna,
fără bilet nu mai poți intra
nici în propria casă.

Refluxul își face din plin datoria
și pe grătare sfârâie îmbietor
numai probleme de rasă.

Vântul și valul cheamă istoria
cu numele mamei.

*
* *

O școală calcă-n picioare
pălăria celeilalte școli,
cum rece steaua, glonț
în ceafa magului inoportun
mergând de-a-ndoaselea.

Larg în fața noastră deschise
ușile capitonate cu zahăr
și călăuzele se ling de zor
pe degete indicatoare.

Trec valuri nalt incolore,
printre vitralii se varsă,
pași tăinuți rod auzul
pe dinăuntru, totuși,
cu voluptate sub prag
cârțița bucuriei tot sapă,
frate fântânar căzut
în dizgrația izvoarelor.

UN FEL DE CORRIDĂ

Auzi, dă palme zeilor norodul,
fără să știe dacă există;
doar fruntea mea arată nordul,
nod la o zodie tristă.

Prea clar să mai poți înțelege ceva,
lacrima înmugurește într-un ochi absent,
cum trupurile noastre s-ar usca,
pe-o plajă din subconștient.

Noi nu avem un zeu în stare pură,
umbra lui după deget se pierde,
când faci în cerul gurii creștătură
să scoți cuvântul, nucleu verde.

Când iubești femeii de pământ
și visezi catedrală,
cine se culcă pe vânt
întuneric se scoală.

*
* *

De mult știam că draperia
nu ascunde aproape nimic,
doar niște culori acolo ținute
în gușa crescută peste noapte.

Nu stau acum să descriu,
să discut deciziile misterului,
măcar o dată pe toți v-am dus
pe umăr la gară.

Eu pot face un infarct
mai frumos decât tine,
ceea ce poate fi negreșit
un solid criteriu estetic.

Ca o mânășă fumul ce-l strângi
răbduriu în decolteu,
gâtul întors insesizabil
în lacătul de prisos,
pui fotografiindu-se noaptea.

O PRADĂ CU CARACTER MIMETIC

E o greșeală, domnilor ogari,
tovarăși vânători, nu-i decât o confuzie,
mirosul cu care îmi onorați urmele, talpa,
e indus în eroare de câmpul magnetic
al acestei femei.

Ea nu știe că-nnoptez
în visul unor vânturi mari,
că mi s-a făcut transfuzie
cu mirări asortate de miei
aduși din Tegucigalpa
anume pentru paradă.
Doar întâmplător printre pulsari
alerg la maratonul ecosez
și nu-s decât o pradă
cu caracter mimetic.

PÂNĂ NE FACEM STEAGURI CUMINȚI

Un crin gătit de mirosuri abstracte.
Deși războiul Troiei s-a sfârșit
de cinci minute, fără acte
eu și frumoasa Elena mâncăm mere
decojite de sentimente
cu imitația de călcâi a lui Ahile.
Îl știi tu, unul cât un buboi putere
locuind mai sus de argumente,
simultan în câte două emisfere.
Încheiată corect cămașa conștiinței
cu nasturi admisibili,
smulsă din gură de șarpe-i aurora,
pentru o expoziție de fragi refolosibili.
Se strigă la ușa dată de pereți
spre fericirea tuturor,
până se îndreaptă gluma
plasată strâmb între dinți.
Între pâraiele rânjind arvuna,
la microfoanele secetei, poeți,
stă un deget bătut de vânt,
până ne facem steaguri cuminți.

*
* *

Cu câtă delicatețe împins
jos din balanță acum
pieptul poetului
strivit de medalii
pentru versurile nemuritoare
ce nu le va scrie.

Când în largul fertil
al limbii se cultivă,
până una alta, legume,
cu foșnetul salatelor
ne potolim nostalgia.

Doar un străveziu mănunchi
de aripi nepereche
în mine-și caută stolul
alunecând prin lentile strivite
de mari containere cu sublim.

DISCURS ÎN BALANS

Ține iubito angoasele stil,
vorbesc de la o tribună topită de răs,
așază-te pe ele fără să mă ascuți;
e numai viitura nu râul
în zvonul ce ridică peștii la cer.
Prins în privirea plină de glorie
a două ferestre rivale,
încerc reșezarea lacrimii
pe alte principii.
Igrasia pe care ți-o dăruie galant
nu-i decât amorul probabil
scos din țâțâni de timpul probabil.
Tocmai se hotărăște prin prezidii
tăierea salciei care cerșește
îndurare cu mine în brațe;
presimt cum din senin în liniștea
cu lipsă la cântar,
întâia oară îmi cântă interzis
o palmă de rouă pe creștet,
cum norul în balans livrează
păsări migratoare peste plan.

PARALEL CU O PARABOLĂ

Din când în când, mă vizitează umbra
unor obiecte necunoscute
și trece glonț prin inima mea,
semn sigur că la o adică
pot trăi și cosmic.

Un himen strălucind în ceață
între arbori seculari,
într-o pădure astfel virgină.

Rătăcit în respirarea unei stele,
eroul orb îmbrățișează
entuziast statuia unei alte parabole.

Iată aerul lui alături sângerând
ca o blană de animal preistoric
într-o zvâcnire de marmură
pipăită pe tors din greșeală.

Un vânt fierbinte topește deopotrivă
cuvânt și himen în pădurea virgină.

În gura eroului, firul de iarbă
tânjește după pășunea
celor șapte vaci de ceață,
nici grase, nici cosmice.

AERUL DINTRE DOI SFINCȘI

Incoerența stă cu mine la masă,
pufăie a nemulțumire și se pornește
vertij de fărâme cu care
sufletul pleacă degrabă
la băi de nămol.

Inorogul intră nevăzut
în rana unei frunze, semn
că dragostea-i oarbă.

Presimțire că ești aerul
senzual dintre doi sfincși,
hormonii tăi valsând ușor
pe fresce levantine.

Deși cascadele de râs tot rod
temeliile, tu lasă-ți dragostea,
aerul strajă la ușă,
ca o sticlă de lapte muls pe furiș
direct din iarbă.

PRINTRE AROMELE CU ANTET

Pe masa nicicând măsluită
a preabunei noastre bucătării,
blana unui iepure
sărind demonstrativ,
un nuștiu ce râvnit
prin cercuri de frică, perfecte
ca un foaier în flăcări.
Aici, unde nu mai ajung
aromele cu antet,
înduioșat strâng la piept
pocnetul neauzit
al unei arme de aur,
când blana iepurelui
ca pe o platoșă căutându-și
eroul în dicționarul
enciclopedic al umbrelor.
Aici, pe masa preabunei bucătării,
unde inima este un fel de cutremur
al blănii de iepure
între aromele cu antet.

ECOU ÎN ESPERANTO

Prăjini din ghețuri bipolare dulci
îmi cresc pe cerul gurii,
să scutur floarea ființei de uluci
peste voi când vă umbriți
sub arbori prea înalți
și încă nesădiți.
Un giulgiu vorbind esperanto
la conferințele de pace
despre goliciunea pe care
trebuia s-o acopere;
un behăit în surdină
în gingia unei capodopere.
Iar omida intră galant
în gura ecoului,
ca un turist englez
cu blițul lunii la gât,
lacom să fotografieze moartea
din toate pozițiile, atât.

*
* *

Cât orgoliu fără de măsură
la uger când sărută sfios
țeava de eșapament.
Ce lipsă de umor la fructul
folosit ca semn de circulație
pentru catarge brumate.

Apendice uscat între petale
și fildeș de elefant
în glorioasă retragere.

La lumina ceții din ceaslov,
chei în cămașă de forță păzesc
mătasea ce-mi iese din gură.

CU PICIOARELE PE POLICANDRE

Pe nesimțite versul îmi fuge din sertar
amestecându-se voluptuos printre creme
pregătite cu fast să le-așez
lângă vacile hrănite din ierbar,
înainte să le mulgă de scheme
poetii, sus la trapez.

În aerul tandru, condiționat și plușat,
plutește mireasa fără nici o pudoare,
vag amirosind a tort de vanilie,
strănutăm și se aprind nevropat
policandre, dar pe la picioare
ne trage-un curent de opinie.

CULOARE RUPTĂ DIN TABLOUL VETUST

Într-un tablou cu aezi, fireturi și goarne,
suflarea zeilor pe-o cărămidă
moștenită de la Marco Polo,
șopârle făcând cu cinism figurație
în poemul de aguridă,
și un miel căruia nu-i caută
nimeni în coarne,
de teamă să nu găsească acolo
vreo constelație.
Și prin culoarea asta ruptă
supraviețuind doar prin eroare,
fructă bătută cu maiul
din tabloul vetust,
beau cu strigăte de luptă
o blând vorbitoare licoare,
care de fapt e ceaiul
pregătit de Proust.

UN PUMN DE GRĂUNȚE

Îmi dai un fel de superloz
filat din universul roz.

Și totuși, frica scoate capul
mereu prin timbrul
ilustrat cu chipul meu,
invizibil stând în genunchi
în fața florii de colț.

Pe dinăutru moartea
mă măsoară cu compasul și parcă
nu-i iese la socoteală.
Cred și eu când însumi sunt
întunericul întors
cu fața spre cele de jos.

Prin răni de cristal eu sorb
singurătatea când patinează
stele căzătoare cu dalta
dintr-o lumină în alta.

Un pumn de grăunțe cântând,
explozibil în templu
când lumina-nchide poarta.

Ce mai junglă a sentimentelor alese
și ce adevăr pentru iubire
în această oră țișător ilustrată
printr-un pumn de grăunțe cântând
în ochii aproapelui.

IAR AMINTIREA FLĂCĂRII SCHIMBĂ DIRECȚIA VÂNTULUI

Coboară coriștii din turnul fără baghetă.
De m-ați auzi cum jur cu pământ
pe bradul cu solzi argintii,
rămas în pană de murmur.
Părea un pește rădăcinos pe bulevarde,
adaptat la felurite sentimente de plutire.
Eu însă l-am iubit numai experimental,
cât încă nu se înhăitase cu stelele.
Acuma trece corul prin auzul vostru
și nu mai știți unde v-ați pus urechea
ajunsă copita unui armăsar aurit.
Nu se mai stinge-un foc de zurgălăi
și trece sânul tău stindard
fluturând pe altă lungime de undă.
Cum am dezgropa în respirație
urma unei străvechi reptile,
țișătul nu-i decât tremurul țărmlui.
Auzul tuturor pare plecat de-acasă.
Și unde-s flautele lentilei
să spulbere nămeții oculari?
Arzi mândru căinii pe ruguri
să sperii timpul probabil,
iar amintirea flăcării
schimbă direcția vântului.

*
* *

De-acuma nu-l mai încăpea
nici o culoare dormitând
în blana moale a grindinei.

Ce caut eu în gura unei flori
oprind semnalul interzis?

Când se scutură glazura
de pe vocea ca un salcâm
neînțeleș de anotimp.

O coardă oarecare bine întinsă
pe un arc muzical,
asemeni unui îndelung elan
pentru sărirea ochiului.

Când limpede cobor în gura umbrei
cum într-o peșteră de patrimoniu
și inima spre tine bate bum
numai cu ochelari de cal.

Altfel nu se vede fânul
de curând cosit cu dinții tăi
care cheamă leul la luptă.

Și nu se-aud cum zornăie pe uliți
chei de ceară ca o chemare
la ora de alăptare a cristalului
aproape gemen cu o crimă perfectă.

NU ȘTIU LIMBAJUL MERINOS

Tulbure și goală strada,
de un eroism aproape erotic
când elegantă lacrima trece prin
paratrăsnetul pentru rețete.

Spui: floarea de fân e sigur
mai greu de învins
decât cetățile antice.

Și eu stau de strajă nesilit
vrejului întors spre vrajă,
meteorit în salcâm,
un spânzurat model
pe cadranul penumbrei.

Nu mai știu limbajul merinos
al oilor domnului
și nu vă mai văd prin cămașa
ce crește-n plenarul difuz
dintr-un tren pierdut.

*
* *

Să încălzești la sân șarpele
celui sortit să vegheze
în ghereta din centru.

Să scapi din mână cârja de sticlă
și pulpa femeii căzută pradă
pe alte metereze.

Și deodată să-ți intre sub piele
semințe cu false bilete
de bună învoire,
să răstoarne ghereta din centru
de unde ies pui gata vinovați
de lipsă de vigilență.

Pe asfaltul încins cu visare,
ca șarpele celui destinat să vegheze
lângă ghereta din centru,
doar cercul de cretă și eu,
legat de fiecare mână care scrie.

DIN MIRESME RECUPERATE, UN FRUCT EXOTIC ȘI OPRIT LA VAMĂ

Dându-și insistent cu părerea
pe buze, furtuna predă
în particular fericirea
și mugurii plesnesc de rușine.

Ne străduim a vorbi încet,
ca niște semințe în fața
plutonului de execuție,
așteptând cu optimism în sarcofage
comanda ploaie.

Timp în care se anunță marea
aventură a aerului din hanul mic,
unde noi construim din miresme
recuperate un fruct exotic
oprit la vama țintirim.

Cum am modela pe Mona Lisa
din anvelopa celei de-a cincea roți
a universului nostru intim.

Dându-și tot mai insistent cu părerea
pe buze, mugurii plesnesc
de sănătate și nu de rușine.

ADAPTAREA GHILOTINEI

Hai, pune mâna pe ghilotina de aur,
nu mușcă nici cât un câine de pluș;
boarea ei e doar lunecare de plaur,
când faci cu piatra împreună duș.

Coboară dar din frământări de nori,
pune-ți, să te vadă vântul năvălit,
toate inelele necropolei din flori
și urcă pe scară de ger aurit.

Nicicum nu se poate fără podoabe,
când poeți și pietre scriu același vers
purtat apoi umil de planetele roabe,
ghilotină de aur adaptată la mers.

ORA ZERO, UN PUNCT DE VEDERE

În clești de cleștar omizile
țiuie ca niște antene fine
pentru prins slăbiciunea
unui drogat cu iasomie.

La ora asta cuvântul tău
mă împresoară blând
în zidul scrumit
de floarea de tei.

Deodorant împotriva candorii
când statuia criminalului
necunoscut ademenea frunzele
unde-am fost iubit și plânsum
într-un veac viitor.

Când umbra spânzuratului
e doar un punct de vedere.

CONSERVE DE ZBOR

Ehei, dar ce-i cu pianele forte
atârând la gâtul unor miei
păscând în deschise aorte?
Și ce-i cu ferestrele purtate de cai
pe retină, zurgălăi fără sănii,
din vremea-n care încă mai erai?
Sufletul meu pe zăpezi în derivă,
într-un nordic oraș ascuns în orgă,
camuflat în bariera prea festivă.
Când evenimentele zilei înflor între spini
se procrează pajeri ascunse prin cărți
tipărite-n credința unor asini.
Din cădere cum să mai decad,
decorație pentru cel mai strașnic strănut
pe autostrăzi unde cu umbre mă rad?
În această liniște ca un pikamer de vodevil
investigând puritatea proverbială
a rochiei de mireasă ajunsă drapel la azil.
Cum să mă desprind de pe clanța razei agere,
fără să vă las din mers o fărâmbă de ger
pentru conservarea zborului de pajere?

DE DOR DE MINE

Port pe conștiință floarea de măr,
acum când fără fisură
această cădere spre fagur.
Din trestia ce trebuia să strige
în locul meu de după draperii
- o, taina unui tren cu viori
în poziție de tragere -
a rămas doar un tremur subțire,
un scâncet de săbii sicomoră
trecând prin meninge.
Aura unui vierme pe care mărul
cu meșteșug îl devoră,
pe margini fumul pentru libație
face tumbe pe conștiința
pe care port floarea de măr,
de dor de mine dirijând căderea
se produc mari aglomerații
de stele furibunde în ochiul
prea îndelung deschis prin efracție,
ocolit de ploile speriate
de sancțiunea statuilor.
De când am plecat, de când tot merg
cu floarea de măr pe conștiință,
cu aura viermelui pe care duios
meșteșugit îl roade mărul,
scâncet de săbii ține loc de limbă
în această fără fisură cădere.

CONTRATIMP CU FILOZOFI ȘI FRUNZE

În duioase strigăte de ura,
frunze cu ieșire la Marea Paparudă
îi traduceau pe clasici cu miere
în dialectele limbii caduce,
îngălbenind de plăcere
doar pentru a le face în ciudă
peștilor zburând în era terțiară.
Apa asta e imitația unui filozof dulce,
are ceva elefantiu în ea, asmute
când te gâdilă pe nervi, selectă,
parcă două flori și-ar freca la moară
zgomotos palmele satisfăcute
de o nouă crimă perfectă.

CAPCANA DE PURPURĂ

Ademeniți de-un pojar inedit
cu porțile deschise,
cu limbi de purpură și foc
în limba câinelui,
păianjeni la pian
scot note curcubeu.
În tine crește un copac bilingv,
știi asta după culoarea frunzelor
cu care imiți toamna,
după vântul care te imită,
adulmecând spioni sub nicovale,
limbi de purpură și foc
în limba câinelui,
păianjeni la pian,
în porțile deschise ca un pojar
al capcanei de purpură.

ÎNTRU NEUITAREA ZILEI

Cum încăierarea semințelor
în borcanul cu foetuși
întru neuitarea zilei,
printre molitve și mirodenii abia
zăresc sentimentele de acces.
Ce poate să însemne
29 octombrie 1982,
titirez obez sub lumina feroce
a unghiei câștigătoare
la Dionysiile energetice,
placenta poeziei încă aburind
hipnotic sub soclul de pluș,
întru neuitarea zilei
rătăcită în drumul spre casă
și căptușeala candorii îmbibată
de transpirația Sfinxului de rezervă.
În amiaza de purpură înveșmântat
ochiul meu ca un dinozaur
pe masa prezidiului,
roi de sarcofage sălbatic
în părul tău altoit,
când fericiți căutătorii de aer
trec strada prin vadul
cumplitei candori.

ACUTĂ CU PETUNII

Nici un scâncet nu mișcă
marmura străvezie
din porțile goale de glorie,
când atât de frumos
îți ajunge floarea la os.

Buchii înghesuite una-n alta
cu nespusă evlavie spărgând
cuiburi în carantină
la umbra evenimentelor.

Aud cum se depun proteine
în somnul caprelor negre
chemate să alăpteze
statuia libertății.

Acută explozie de petunii
într-o gară închisă,
adevăr împărțit în felii
subțiri, transparente,
ca o cămașă de noapte
fără trup.

FEERIE ÎN REPARAȚIE

Și trece-așa un fel de boare,
alint năucitor pe-o bicicletă
parcă barocă, de nu mi se pare.

Se iscă și puțină panică
în miez de pâine,
printre frunzele ce declară
festiv greva vântului.

Ruginesc în mod exemplar
ochii arcașilor atât de blânzi
când apără leii de muște.

Intră deci inutilule, cu tot
cu bicicleta ta barocă,
stai frumos între cele două felii
de feerie în reparație.

LA GHIȘEU, MONA LISA

Un asteroid prăvălit
peste noaptea din ochii tăi,
prea verzi pentru anul în curs.
Câini polițiști căutând
umbra lacrimii
pe obrazul mortului.
Tineri învață cu sârg
apărarea individuală
împotriva razelor de lună.
Unde ești tu cetățuie
care nu apărăi nimic?
În oraș se travestește
chiar mireasma teilor.
Un șarpe ține loc
de semn de carte.
Vântul citește la tribună
decrete urgente despre
o fericire obligatorie.
La ghișeu, Mona Lisa reclamă
furtul surâsului.

ÎNCĂ-N RODAJ ROATA MARTIROLOR

Se face că lin parcă străbat
un ospiciu al florilor.

Prin cămașa subțire unghia
dă și ea în muguri cum dă
o țigancă în bobii pe care-i
mănânci cu ochii.

Înțeleg, e riscant să mergi
în vârful limbii cătinel,
să te înalțe din când în când
un copil sub formă de zmeu
în labirint.

Adevărat, ce nu-i adevărat
când căpestrele fricii
vag strălucesc prin vitrine,
decorații purtate clandestin
sub piele deasupra bulboanei?

Nesiliți de nimeni noi
pe roata bobului de grâu
închipuim martirii, cerc
pe care-n zori se suie
ca într-un pom înflorit.

Dar roata martirilor, vai,
e încă-n rodaj, patinează
pe floarea nehotărâtă.

SCRIERE DE-A DURA, CERCUL

Aștept, cum mai aștept deschiderea
magazinului cu mierle și scriu
prin șanțul de la marginea șansei.

Ai văzut cumva pruncul ce plânge
dimineața în drum spre creșa
din Alfa Centauri?
Noi, pe margini de limbă plânsă
așteptând lăcusta potrivită pentru salt.

Nerezolvată ecuația plânsului
și martiriul pe roata horelor,
în timp ce eu scriu în cabina
unde-și dezbracă inima desuurile
din cleștarul de ocazie.

Iar receptoare sensibile-n urechi,
viori volante când împing nisipul
ca niște bivoli negri nemărginirea.

Scriere de-a dura, de neoprit
cercul în lepădare de sine,
printre parfumatele urechi de noapte
de sub patul unde veghează
întunericul de bine.

CERTIFICATUL MEU DE ETERNITATE

Declarat în contumacie
șef adjunct de feerie
intrată în fermentație.

Cocor așteptând o autorizație
de trecere a pragului
de pâine, la mandolină.

Analitică școală de dans,
vă rugăm toate lacrimile
cât mai la obiect.

Peștele sabie bate toba,
închis în transparențe pobeda
înveți să predai vântului
lecții despre cheia orașului Breda.

Certificatul meu de eternitate
se află acum la garderoba
crezului pe credit,
într-o vioară cu șperaclu, da,
meduză cât mai la obiect,
fericită în marea Imnelor Veda
cu toate locurile rezervate.

*
* *

Unul pe altul se supectează
ochii mei la orizont
înfipți în tobele izbânzii.

Sub perna pământie coaja
cu fălci de cristal,
cum ne ține ea în blândă legănare,
ca un mut de mult rătăcit
în măruntaiele tăcerii tale.

Cum să te scot din scorburi
unde mirosul uitării
trece iar pe sens interzis?

Piciorul ud alunecă pe șarpele
ieșit din coaja de cristal.

*
* *

Copii făcuți discret
prin fără de margini
geamuri securit.

Să mă leg de Cosmos
am uitat printre cratiți,
în antreul antrenului
și ezit iubind aceste femei
ce se vor naște pe sine
la întâlnirea cu mine.

Un crai de ghindă căzut
de bună voie
de pe situație
în capcana de purpură.

Muzică tu, o, născocire
a nisipului și voi chei,
voi chei ruginite, ehei,
cum deschideți ușure
porțile interioare spre hăul
ce stă să ne fure.

*
* *

Te cutremuri tot când timpul
își face fel de fel de necesități
într-o ladă de zestre.

Așteptând în prăpastia
de abur a clipei fugace,
ca într-un pântec sterp.

Cu câte sacrificii poți aduce
de la mari depărtări nostalgia
unui ochi părăsit în iarbă.

Până când Dionis se arată
a fi în stare să dreagă
umbra pendulei pe lada de zestre
a unui pântec sterp.

STAREA DE ADEMENIRE-A SĂRBĂTORII

Auzi îmbietorul murmur
al unor mâini cu mărunțiș
întinse spre menghină?

Eroii beau apă din doina
deschisă în rană
de pasărea vicleană.

Un chenar extensibil
unde scriu pe carapacea
de cristal a prostituției
în culori pastel.

Se vomită de plăcere
la punct fix și totul se vede
în lupa neverosimilă
a câinelui de serviciu.

Adulmec starea de violență
pură a fructelor verzi
și crisparea cristalului
în coifuri de ceară.

Și câte admirabile șomoioage
de sărbătoare aprinse
în gura învingătorului.

INSURGENT RÂSUL LINIEI CURBE

Stau lângă Ulise cel obosit de coasă.

Un fel de avalanșă alunecă
printre degetele stăvilar,
glonț cu care să te scalzi
chiar acum în bulboană.

Cineva se uită la mine insistent
prin bomboane de mentă
până mi se lipește cămașa
de panoul frunțașilor.

Insurgent râsul liniei curbe
stăruitor chemată la secerat
și o căruță cu mere
trasă pe funii întinse
între două parafe.

Insurgent râsul liniei curbe
și această greoaie meditație
predată de țărani
la contractele de noapte.

CASA DE COMENZI A MILEI

Fulgi majoritari plus unu
la casa de comenzi a milei
unde capul plecat
invocă ienicerii, experți
în sintaxa vomei siderale,
cât un grafic de plan
pe primul abecedar.

Se reclamă grave defecțiuni
la mecanismul iubirii aproapelui.
Nici o visare nelegitimă
nu trece pe zare, sergent,
încearcă să prinzi arcul scăpat
din brațele flautului domestic.
Barocul lui ghemuit tiptil
în gâttejul spart al greierelui.

Te uită cum pe dalele pieții
alunecă lin anii spumoși
ca șampania rosé
pe botul câinelui.

MIREASA DE CRETĂ

Cum ai zămisli neconținut
la ore fixe o egretă,
se scutură odele, Odette,
cum se mai scutură,
peisajul îți înghite pasul
printr-un contor desuet,
când peste tot ceasloave
izvorând din eprubetă
și fiecă floare-i dotată
în Olimp cu corset.

Ți se închide pleoapa
de fericire, Odette,
învățăm poezia-n genunchi
vălvătai mistuind caterinci;
semne ciudate privesc mohorât
din clepsidră prin vizetă,
unde umărul tău se retrage discret
și cât ai număra până la cinci
cercu-i cetate purtată la gât
de-o mireasă de cretă.

RUGINA CA NORMĂ

Cercetat cu zor de nuferi
adaptați la rugina ca normă,
descusut pe toate fețele
pălmuite de vrajă,
am ajuns polen să-mprumut
din suflarea unei ruperi,
să mă strângă ploaia subsiori,
sărbătorind victoria frunzei
asupra fecioarelor,
râsul tău rămas fără coajă,
ceaiul încălzit în viori.
Sunt și eu acolo o formă
nouă de contradicție,
cum te-ai trezi cu propria statuie
în patul conjugal.
Ceaiul poate fi la o adică mut,
nu te teme deci și suie
când vine pasărea în stal
să-și depună ouăle sub pielea
în curs de apariție
pe rugina încinsă ca normă.

CUM AI PLĂTI MELODIOASA TAXĂ

Sirius, pasăre dalbă
în golul dintre două limbi
străine graiului.
Pe acoperișul piscinei elefanții
înotând pe spate,
clăbuci prinși în clește colorate,
o părelnică sfoară frântă
între scânteile fragede foarte.
Întindem pe ea suflarea copilului,
argint arvunit pe-o pârtie anume
pentru sănii de vanilie presată.
Cum te-ar răsturna o carte
cu coperti din spirt,
sărbătoarea pare maș de pește
întins pe gardul gânditor.
Sirius, pasăre dalbă,
cum ai plăti melodioasă taxă
pentru pășunatul punctului
de vedere al fierăstrăului.
Sirius, pasăre dalbă,
dai fuga prin mirt
cu ștreangul galaxiilor de gât
delimitând domeniile flăcării.

O STATUIE SE OFERĂ VOLUNTAR

Senin și sufocant de bine
în buzunarele secrete ale cangurului
sărind o imaginară coardă omagială,
când eu mă joc de-a moneda istorică.

Sâmburele trece lejer
printre nude ceremonii
și nici nu salută coaja
căzută-n extaz.

Colțul ierbii dă din colț în colț,
doi țărani ascut în loc de coasă
colții unui lup voiajor,
iar râsul lor întins pe pâine
ca o funie în casa care spune-adio,
când indecent orizontul iar se deschide
la toți nasturii explozibili deodată,
parc-ar fi niște ferestre sparte
cu muzici, în pielea înecatului.

Dar în somnul calului alb
cade grindina albă
și tramvaiul doi se oprește
în fața ochiului stors,
brusc lăcrimând prin fermoarele
pentru prins dropii.

O statuie se oferă voluntar
să plângă pentru mine.

ÎN FAȚA FLORILOR, DIMINEAȚA

Din fața florilor ascuns
după o ușă spartă de muzici,
privind cum zeii pe cântar
se zbenguie și trag mai puțin
decât frunza ce se ridică la cer.
Și ce curaj să poți privi
în fața florilor, dimineața,
când eu ascuns după ușa
spartă de muzici
aștept înfrigurat chiria
pentru drama ultraconfortabilă,
când intră pe fereastră farmecul,
ca o operație de-nviorare
pe creier, în fața florilor,
corectând cu-ncrâncenare
cearcănele unui ochi de piatră.

PIATRĂ TIPĂRITĂ ÎN ZAREA ORBULUI ROI

Pornit de-acasă să seamăn
lacăte de umbră
în patul vostru răvășit de muzici.
Din gât timpuriu se desprind
fecioare zidite în horă,
antiseptice stele viagere.
Iar țeasta rămâne teascul reavăn
plin cu ochi măcinați
de propria vedere.
Sub plăpumi senine pufăie greu
neaua oprită să intre în gări,
ca un trombon uitat de Dumnezeu
sub pielea experimentală
ivită din vocea unei lumânări.
Cocoșii fricii cântă la caval
șlagăre moi
cât puful monumentelor aztece,
amirosind în cădelnițe lucii
din floarea-soarelui răsărită pe cal.
Și seara se lasă pe inima ovală
ca o piatră tipărită
în zarea orbului roi.

PESTE ȚĂRMUL ÎNCHIS, O ILUZIE

Necunoscuți grăbiți tăiară puntea
amorului nostru propriu hrănit
cu lumini deghezate.
Câinii ciungi mai zgârâie doar
în noaptea de schimb
marșuri pe ușa stabilimentului de nea.
În curând începe expediția ghiocelului
în jurul sentimentelor cu entorsă.
Ce-ți spune ție oare azi
zbuciumatul somn într-un fulg,
mierea ce ne unește fără voie,
voalul miresei cum se face laț
pentru visele noastre ce nu se mai salută.
Ce bună ar fi acum o iluzie
gătită în ceramici dace,
pământ roditor în căptușeala copilăriei!
Nici o smirună să nu te suie
iederă pe gardul vecinului,
nici o apă să nu te bea
până la prund.
Aromele, Doamne, cum te mai pișcă
de urechile lungi;
nu moțâi pe amintirile altuia.
Hei, voi aripi, aripi,
peste țărmul închis
pentru renovare!

SETE PENTRU ORGI INCUBATOARE

Din urnă mai extrag un continent
câștigător la raliul scufundării
și port la butonieră demn
alibiul pisicii interpretând
o arie la două ruperi.
Pe macaz molarii hibernează,
niturile unui mit topesc
nicovala de nuferi.
Un cocostârc iubindu-și patria
cu aripa stângă, bună să suferi
după stilul ceresc.
O icoană isterizată
de prea multă iubire privată
își trimite sfinții la plimbare
sub balconul unde raza concertează
la sete pentru orgi incubatoare.

IARNA DIN DRAGOSTE

Și n-am mai colindat de-un veac
pe sub streășina inimii tale
unde bat tobele-n hamac,
când explozia unor sentimente sumare
joacă rolul curcubeului
care acuză ploaia.
Nurii tăi, o neauă de import
dosită-n plombele dentare;
sânii tăi, strigături la cercul opac,
vânt într-o pierdută haltă
sub unghia ugerului umflat
cu pompa de rumoare,
toate puse la păstrare sub capac.
Fragi în vitrina ventricolului drept
culcat, drept, culcat în vitrine
pentru războiul rândunicilor.
Un fluier încolțește cristalin pe daltă
și nu pot să-l opresc
din drumul spre vaza pe care
entuziastul o aruncă din dragoste
de la ultimul etaj
al credinței aricilor.
Pe departe, nurii tăi dau ocol,
cum o ceață indefinită, flămândă,
lunii căzute-ntr-o baltă.
Stă trepiedul fotografului la pândă
și se cunună cu iarna,
din marea dragoste de-un pol.

INVOCĂȚIE ÎNTR-O DOARĂ

Ascultă astăzi ruga
beduinului respins
de un cor al cămilelor.

Sunt doar cetățean
de onoare al ceții.

În aerul atât de rar
și rece, himerele noastre
schimbă opinii
și capete.

LA ORA EXACTĂ VINE EXTAZUL

Cum aş extrage radical din viorea,
cu decenţă dezleg cingătoarea
unei ecuaţii caste.
Lasă leagănul la uşă,
întinde-ţi pe pâine grumazul:
poate răătăceşte vreo stea
prin făinoase paste,
poate cloceşte-n surdină eroarea
seninul din guşă,
la ora exactă să vină extazul.

AȘTEPTÂND ÎN VITRINA MELANCOLIEI

Să porți la gât un colier tabu
de lapte acru muls din altare
și cum scri sub crusta întunericului
o caracatiță blajină face mătăanii
în stratul bine plivit
de la monumentul erorilor,
flăcări tăiate cu fierăstrăul
într-o placentă provizorie,
vântul stârnește pilule colorate
în lingurițe de argint,
cămăși abandonate
în vitrina melancoliei,
unde poezia a comis
o nouă spargere.

LAMENTAȚIE CU AER VECHI

Trebuie să cânt deci pe-ndelete
pentru aer și apă,
nările-ți fac vid în jur.
Noptatec ca un hoț la fete
zic atunci: tu ești trestie
sau rază subțire, contur
prin care respir
ca printr-un templu doric,
când animale de pradă, cuvintele
adulmecă statuia ta de vid,
unde intri noaptea să-ți speli
trupul rănit cu mir
de o boare de aer preistoric.

SCĂMOȘATĂ, LIMBA AURULUI

Pretutindeni, un foșnet nedeslușit,
ca o divergență de opinii
între ramuri și râuri.
Revoluția astrilor își schimbă părul,
tot mai scămoșată limba aurului.
Vulturi sincronici în stol aplaudat,
chiar acum pe boarea de probă,
eu finisând căderea frunzelor
cu tot cu cerul de aur.
Și gravitația ispitind cu faguri
gingiile unei eșarfe,
pe umbra umărului tău semănat
cu scămoșate *voci* căzătoare.

PISICILE DESPRE CARE VORBEȘTI

Candidează pisica la mâna cristalului
certat cu anatomia candorii
asemeni nălucii în care te-nveleşti
și acest poem despre pisică,
inevitabilă epopee pufoasă
umblând pe acoperișul
unui sentiment de tablă.
Amurg cu erori de rouă între gene,
un zefir ușor răscolește furnici
sub flacăra fântânilor festive.
Când ți-ai dat cu întuneric buze
de colorezi pisicile
despre care vorbești?

NUMAI LA TRECEREA TA

Mi te lipesc de piele
ca pe un eșec înmiresmat
în marile canioane ale fricii,
ca pe o luntre eșuând în cer.
Dresori de nasturi rupți
de la cămașa candorii,
auzi cum lacrima-mi cantabilă
sparge sâmburi prea verzi
pe-acoperișul lumii?
Iar iluzia asta se-ntâmplă
numai la trecerea ta
prin fața cuvântului.

DE ÎNTÂMPINAREA PRIMĂVERII

În urechi stevie,
în ochi magnolie,
în mână măr sălbatic
biciuind cuvintele
de rumen rumeguș,
ca pe niște greșeli
de ortografie
ale pământului.

CIRCUITUL APEI PRIN TEOREME

La uși bandajate aproape gotic
cu cearceafuri translucide,
bătrânețea face zgomot infernal.
Camuflate reflectoarele salubrizării
prin jeturi de lumină în aval,
când porii rației de plâns
înfundă pervers și hipnotic
canalele-ntrebării.
(Folosiți fierăstraie
adequate fiecărei esențe
și vă înscrieți din vreme
pentru baie
în circuitul apei prin teoreme
și imprudențe.)
De veacuri tot închise
canalele-ntrebării
(chiar și în aroma problemei arabe
ai vrea să dizolvi pare-mi-se
în ceaiul pur-sânge un cal),
nearat pământul mirării
pare relicva cuvântului voal
despărțit cu forța în silabe.
O pală paloare îndoiaie stilul advers.
Același scaun cade undeva sub soare
și plopilor se clatină imediat invers,
ca niște cereri anonime de intrare
într-un alt univers.

MEMORIA ÎNTUNERICULUI

E destul un pește desenat pe pântec,
să înoți prin nodurile nopții polare,
întunericul întinerește brusc sub lupa
luptelor dintre contrarii în floare.
Și această noapte lipită de limbă
îmi spune că dragostei tale
nu-i plac deșteptătoarele
din magaziile burdușite, cupa,
ca o memorie pornind motoarele.
Această noapte magnetică mă plimbă,
deraind trenurile prea sentimentale,
când puii de lup refuză ceaiul cald,
servit la ore fixe din anale
adiacente la aromele ce cad.
Vin spre ispășire să vă spun
despre înflorirea nopții, triumfală,
despre dereglate stoluri sociale,
când din orologii de săpun
sare la tine ora de gală.

BREVETÂND PARFUMURI CAUDINE

Inelul tocmai devoră degetul în creștere;
nici un tunel spre tainele terminus,
văzul nu-i lăsat să mă vadă.
Mestec sulfină și aștept să răsari
din zeii morți pentru salvarea legendei.
Pentru mine țara sădește maci navigabili,
iar iubita brevetează parfumuri caudine.
Sentimente proliferază pe table de legi,
grâul se leagănă cu șlagăre-n brațe;
e vremea văzduhul de rod să-l dezlegi.
O călăuză însoțește aerul prin piept,
un *imn* se înalță din toate spitalele,
ca o lance vibrând în ecoul enciclopediei.
Cresc ramuri echivoce în lăzile de zestre
și luna, vai, forțează balamalele.

DEZORDINEA DINTR-UN ORDIN DE CĂDERE

Cu lingurița de argint mi se iau
probe de lașitate.
Mută de uimire floarea soarelui
ordonă semințelor pe loc repaus.
Liniște pe câmpul de luptă
dintre două fructuoase nunți
ale unor zei mai mărunți.
Mângâieri uitate pe clanță
și vioreaua victoriei țintuită
pe un gard inutil.
Luna-n palmă-mi bate cuie
inoxidabile și sentimente
nobile ies la strictă nevoie.
Șarpe lunecător în susul memoriei,
aripă conservată în corsaj.
Ce caut acum pe drumul fastuos
al mătăsii broaștei?
Mută de uimire floarea soarelui.
Execut atât de oportunul ordin
de cădere și măsur mișcarea
aștrilor sub pielea singurătății.
Cu lingurița de argint mi se iau
mereu probe de lașitate.
Prin celulele libere
imit șarpele.

ADAGIO PENTRU SERBĂRI GALANTE

Amor într-o rază deschisă și goală,
în această duminică fără sfârșit,
în care ochiul bufonului
face zarvă-n buzunare
și câinele râde cu poftă
la soarele imaginar.
Meticulos el își adună dinții
din salutul adresat norilor,
frumusețea ei tulbură tobele,
zgândără urme de inorog hoinar.
La ușă, aripi aranjate solemn
par degetele unei teorii
despre fericirea perfectă,
cum se poate educa și crește
un pui de vânt în patul conjugal.
Ies din raza deschisă și goală,
tunetul nu poate trece strada
în această duminică fără sfârșit,
când ochiul tău
își schimbă culoarea
după cum vrea să vadă.
Franjuri la perdeaua fără fereastră,
chiote de inorog înnoptând
în armuri de chihlimbar.

TRANSPIRAȚIA FOCULUI

În fața magazinului, o auroră
cu feerii de-nchiriat
și muzici ce se iau la trântă.
Uite, sunt acum mai mult decât
umbră de flacără frântă,
spicul introdus în tonomat,
chintesența unei carii
a seninătății ce mă devoră.
La ora exactă când străbat
cu busola fețele de masă
ale adevărului ca niște avarii
de nostalgie încă necunoscută.
Bucăți de var căzând ușor
de pe o posibilă mireasă.
Cameristă de lux, cu câtă artă,
pasărea cea liră te dezbracă, of,
și te gădilă plăcut
într-un loc ce nu se spune.
Gol în fața focului
ce te sărută (și dacă...)
nici nu observi în reflux
că-i vrăbie nu pasăre liră.
Înțelegi abia când varul te apasă,
când te mai somează și un nor,
după felul cum focul transpiră,
în ruginitele rune
de lux.

DE-ATÂTA BUCURIE

Chiar dacă aici nevăzute pe masă
zăpezi în piei de țap dansează,
vine totuși primăvara, lasă,
dacă ne luăm după brândușele
crescute în culcușul cald
al câinilor care pe ei se păzesc.
Vine totuși primăvara, îmi spune
râsul tău rănit de rouă
sub curcubeul de nailon
răsărit înaintea ploii,
printre-atâtea argumente.
Vine sigur vine primăvara,
vestește și cârțița melancoliei
sub camuflaj de purpuri.
Și lăcătuș al florilor fiind
nu-ți mai poți deschide casa
de-atâta bucurie.

DE-ATÎTA IUBIRE

Iar îmbraci grăbit, confuz,
cămaşa ceea transparentă
ca un citat ursuz
din limba-ngheţată pe clanţă.
Şi deodată-n mânecile lungi
rămase fără mâna neatentă
- cum râurile, malurile,
purtate prin flinte,
când viaţa nu poţi s-o ajungi
într-o chitanţă
pentru cele sfinte -
simţi cum de-atîta iubire
mereu repetentă
se-mbrîncesc munţii cu dealurile.

ȘOARECELE ALB PĂRĂSEȘTE CÂMPUL DE LUPTĂ

Stindardul nostru stors
sub același soare, mama mia,
ca o lămâie sforăitoare
pe aceeași sfoară.
Când hingheri și câini
nu mai au de ros în sus
și în jos nici o senzație solară
pentru zeul Alexe.
Și totuși o împart frățeste
pudră fin presărată folia
prăjitură de ambe sexe.
Când brândușa sălbatică cere
buletin de identitate
cu cap de câine întors
de la înaltă școală
de plâns latinește.
Iar agențiile de presă suptă
gâdilă cu har prin oarece unghere
Sfinxul pe spate.
Astfel șoarecele meu nespus
de alb părăsește
câmpul de luptă.

NOI SORTIMENTE DE MELANCOLIE

Pretutindenii mustoasele muzici
profilate pe mulsul flăcării.
Până și polii Pământului ezită
să-și păstreze poziția,
treptele scării lingând pe obraz
crângul șantajat de miresme,
floarea-soarelui judecându-se cu fluturul
pentru pensie alimentară.
Cavaler certat cu centura,
eu nu iubesc viorile de var
și noile sortimente de melancolie,
amprentele câinelui pe oglindă
și cuvântul exclus
din toate limbile posibile.
Rătăcește prin lume un strigăt de tei
la nașterea mea,
pe mișcătoarele cărări
te mușcă ecoul și nu știi
cum se șterge
pata prea dulce de pe idei.

POEMUL NIMĂNUI, MISTORIA

Ce obicei exotic să culegi mereu
praf aromat și zemos acrișor
dintre genele pân'la genunchi
ale mistoriei zeilor!
Cum o minune tip relaxa ar începe
să-și scrie povestea, mistoria,
la lumina unui far uitat în chimir,
eu, acum, cioplint o umbră
fără cheie și culori trecând
clandestin peste graniți de gală,
epoleții orbitori ai unui grădinar
nemulțumuit de floarea ce mă iubește
alarmant, mai mult decât
însăși organizația de partid.
În această noapte străpunsă
de un strigăt în nemaivăzute culori,
tu ești sancțiunea mea cosmică,
atunci când mă apropii tiptil de podul
conceput de crepuscul în ne-nțeleasa limbă,
să cultiv porumb în piramide,
cum între malurile a două mârșăvii
din tablouri cad neverosimili
fulgi scalpați cu dibăcie.
Poți să te ucizi cu propria limbă,
umbra ei o vezi făcând amor cu leii.
Închis în grădina de grindini,
nu știu cât va trăi această iluzie.
Invitat la o conferință de pace a pirului,
cu nenumărate nuduri și nazuri
trase tacticos la rindea,
nu știu cât va trăi povestind

această minune tip relaxa,
în larma unei lacrimi
căzând din turnul unde inima singură
scrie tratate de pace între licurici.
Ecoul unei voci păroase năzuind spre stele
cum și părțile păroase ale poeziei năzuiesc
și niște ecuații erodate când
pomul culegea rodul altui pom,
când îți bate la ușa secretă
tunarul docent adus de curent.
Recunosc, eu am cucerit cetatea de lână
cu limba unui licurici,
vreau acum toate detaliile viitoare
morți a oglinzii tale preferate,
știind că mistoria nu se face cu mistria.
De ce plângi în culori, tu, calule,
ești doar înhămat la o carte de aur acum?
Pe când eu sunt numai așchia
cu repartiție legală în trunchiul
de unde-am sărit fără voie.
Când vorbesc, se spune, ies vrafuri de mătăsurii,
cineva vinde poezia pe care n-am scris-o,
dar are amintirea unui miros de pește,
poate a fost cândva cămașa
de mire a unui pește spadă
înotând iluzoriu prin somnul iubitei.
Azi-noapte oglinda ce-a dezertat
din războiul prea drept
se uita indecent la ea însăși.

VULTURI CĂZÂND

În fond ce știm noi
despre idealul trifoilului
peste care vulturul cade?
Încă nu ne judecăm cu floarea lui
la tribunalul din țării
pentru vreo profanare.

Pe mai departe fagurii
vocației de var se storc
peste foetușii ambalați ferice;
în aula trifoilului șopârle
vorbesc despre fragedul zbor.

De două mii de ani tot cânt
această splendidă cădere,
fără altă răsplată
decât sămânța lui sunt.

Liniște, vă rog, vă cer,
iubita tricotează frunze,
în forumuri interioare,
din candori textile răsucite
de vulturi căzând la punct fix
în patima beției.

TRANSPARENTĂ

Transparent ca un tunel
spre rana votivă,
melcul își șterge
cu dibăcie urma.
Vin în urmă și mi se citesc
crimele lui pe cămașă.

Privind nevralgic vifor
în lunetă, semn că pasărea
își dă foc la cuib
și așteaptă păsări pompieri
cu ale lor clacsoane de rouă.

Nici ploaie fără dragoste
în cercul unde paște nimicul
și noi atât de mici că steaua
căzând nu are loc să ne lase
urme perene pe trup.

Privim unul prin altul și nu
zărim decât tunelul transparent,
numai viscolul, semn anhidric
în balconul dinspre briză.

Până trupul tău nu s-a topit în mine
ca urma melcului în neaua
cu care stingem focul sacru.

VISCOLUL DE SERĂ ȘI PUMNALUL DE AUR

Atunci de unde vin frunzele
ca niște pietre de moară
albind lumea cu făina
unui grâu necunoscut?
Și de ce intră ele în sânge
pe scara de serviciu
a ființei,
ca lăcustele în istorie?
Cărțile toate dau semne
de gripă galopând
asemeni amazoanelor
în auritele cotoare.
Un viscol de seră declanșează
criza de creștere
a copacului alb,
unde razele lunii fac experiențe
strălucite cu cobai
în stare de iubire.
Viscol de seră înfiorând
frunzele în perna
pe care adastă
un pumnal de aur.

DONATOR VOLUNTAR UNIVERSAL

Nu i se uscască încă
neliniștea pe limbă
sub soarele necruțător
ca un ochi otrăvit cu azur.
Unde s-a mai întâlnit cu această
iarbă crescând în răspăr
pe un clopot de aur?
I se vedeau destul de clar
urme de rază în pleoara
acoperindu-i rușinea
florii de măr,
în loc de penele rămase
dintr-un fost cocoș de ghips.
De-o vreme-l foloseau dublură
de minutar tezaurizat
pe un cadran al capriciului;
mergea de la o masă la masă,
amintire-njunghiată de un nor,
copac într-un singur genunchi.
Nu i se uscască nostalgia
pe fața-i ajunsă deodată armură;
întrebarea avea oasele moi,
razele se comportau ca fierăstrăul
cu aerul din fereastră.
Sentimentele de santal toate
s-au refugiat în cartea
cu grilaj și grile;
săruturi acum devastează
parcuri itinerante,
iar el așteptând răbdător,
ca un râs la rând cu celelalte

costelive astre,
să doneze voluntar un val
de sânge pentru
floarea-soarelui.

BUCOLICA NOVA

Încărunțesc în pumni chimvale,
pe pajiștea dintre facturi,
când în dulcețuri deraiază trenul
și paște capra armoniei universale,
cu simultane servoguri.

Legea-și scutură polenul
pe creasta unei nicovale,
dintr-o măsea îți cresc agale
iubito un potop de nuri
de ți se frăgezește tenul
la flirtul flăcării vamale.

BRÂUL PE OPT

Fluturi bântuind o eră,
în aceeași dreaptă sferă,
tot cu soarele din seră;
săanii încă care speră,
supte-n iarna efemeră
de o literă puberă;
îngerește la galeră:
asta-i altă calimeră.

LIMBA ROMÂNĂ

Nasc și din junghere șoapte
în tufiș de zmeuri coapte,
unde nu-i vreodată noapte.

Și tot stau de-a încălare,
fără nici o rușinare,
două lacrimi în cântare.

AUTOPORTRET CU ARHIVĂ

Numai eu, sacâz pentru bairam,
căutându-mi limba prin arhivă,
ecouri de sub unghii culegeam
cu sabia-mi decorativă.

Numai răcnetul principial
al fotoliilor stil soare
și golul, cântec de leagăn vamal
pentru mumiile în floare.

EDIȚIE PRINCEPS A CĂDERII MELE

Când mă gândesc la tine fără fard,
pe palier floarea de vinilin
strigă liniște, respectați pe gard
melancolia poezilor ce vin.

Cînd te privesc, eterogen brocart,
ca o ediție princeps a căderii mele,
se lasă moartea, drapel pop art,
prin care ne trimitem bezele.

SEMN DE NUNTĂ

La raze depistăm în ou Calul Troian
și contrabanda prin cuiburi de rață,
când pe fondul unui off de porțelan
trece nunta trei pași mai în față.

Din neauă-i țesută cămașa miresii,
o, cronice armuri de rumeguș,
iar ne ucidem tandru cu concesi
și sabia se dă pe derdeluș.

Pe portativele sub zero grade
pari zgribulită vulpe muzicală;
abisul de morcovi încă ne roade,
dar fără Calea Lactee în oală.

Un element din dor se descompune,
crivățu-l interpretează pe strămoșu,
cum din pupilă ți-ar scoate cărbune,
semn de nuntă pus cu fierul roșu.

*
* *

Inestimabil tezaur tresărind
fără clacsoane și fără cucoane,
cum ai cânta ușor polemic
la o rochie dezacordată.

O flacăără-și caută părinții
nelegitimi vânduți pe nimic
unui vechi curcubeu.

Prin jaluzele de jar ne cheamă
prea rumene române.

Și noi ne uităm pe furiș
cum se dezbracă uitarea,
ca o sticlă pe jumătate goală.

DOICĂ LA DOCARUL DE FUM

Inamicul greșea mereu inadmisibil:
nu sunt nici un fel de mitralieră
cu mimoze, nu pot iubi la nesfârșit
repetitio studiorum.

Niciodată umbra nu se culcă
cu mine-n tranșee când pasărea
pe brânci zgârie și plânge.

Copilăria mai paște languste
în autobuzul de noapte,
când împreună noi îmbrățișăm
bogați fărâmiturile fulgerului.

Ajung o dată cu zorii în forum,
dădacă plină de merite și alunițe,
breșă în leagănul cu zimbri.
Față-n față două tactici stau
la rând la toboganul
gingășiilor vetuste.

Eu răspund atunci când vaca
binevoiește să dea lapte coclit,
neiertător ciclon de fuste.
chiar în fața porții folclorice,
unde gingaș ne tăiem craca.
Eu știu o doică la docarul postum
și bufnitura unui copil
scăpat din leagănul de fum.

O ELEGIE AURIE

*Înfloritei răni
a limbii noastre
numită Eminescu.*

Cum brusc, în fiecare zi,
mustind frumos în empireu
o altă rană-ar răsări,
din țișatul de curcubeu.

În ceaslov, alt testament
scriu cu pana care cade,
dintr-un puf de argument,
un rod care ne roade.

Orându-mi rana de copil,
cămașa cărnii e o carte,
când fug din zeul cel umil
în noaptea de departe.

Când pe fondul prea acid
al unei lacrimi decorate,
două viori se sinucid
cu inefabil jumătate.

Și plânsul meu în stil baroc
peste orbita unei nave,
de din departe pare foc
în luminișurile sclave.

Iar râsul ca un rid neșters
ca boala ninsului la pat,
ecou de empireu invers,
din răni de înger decupat.

LA CULES ADIERI EXTREMISTE

Ajung la mine însumi ocolind planeta,
câine lansat pe orbită cu lanțul;
chiar floarea-mi surâde folosind luneta
și aerul legitimează la intrare danțul.

Portarul cu aripi își rupe numirea;
noi doi, vulturi lipiți cu ventuza;
ușa deschisă se pierde cu firea,
vântul în candelă îmi arde iar buza.

Din grai afară deloc nu se poate,
nici morții să ni-i mute în batiste;
ascultă cum dă iar dorul din coate
și hai la cules adieri extremiste.

Eu din răsfăț fui alăptat din goarnă,
când lupoaica tocmai plecase-n concediu;
leagă-mi leagănul de cer și toarnă
pe flagelul fericirii un remediu.

*
* *

Melodiosul câine de schimb
purtat la parăzi
prin mape diplomat,
în locul cămășii unui mire mort.

Ne scapă mierla pregătind
în piață căzi pentru baie;
cu sânge rece se ucid
între ele câteva oglinzi.

CÂND NI SE FAC INECȚII CU AUR

Hotelul acesta aleargă amețitor
prin spații saturate.
(Să fie oare-n burta unui
cal ghiftuit cu jeratic?
O, fânul de curând cosit,
cum mai miroase el
a afaceri cu arome.)
Hotelul acesta hărăzit de zei
nu are nici măcar un fir
din părul tău, ca un steag stins
incendiindu-mi memoria.
(Mâna mea priponită de-o floare,
câine legat lângă stâna
din Steaua Polară.)
Și nimeni nu aplaudă din fereastră
când ni se fac inecțiile cu aur.

RAȚIA MEA DE FERICIRE

Obsedantă ca omida pe oglindă
amintirea unei vechi viziune
deschisă în cețuri.

Tu te preumbli-n amurg înrămată
în corali ai capriciului
din abia născutul arhipelag.

Vorbe-ventuză pe un fagur stors.

Bizonii bâjbâie în conștiința noastră
și parcă toți alergăm pe fragile
câmpii de porțelan.

Unde iluzia lasă urme de neșters,
copil mofturos ce refuză
rația de fericire obligatorie.

VINDECAREA DE VISE

Un vis prins în flagrant
cu mâna în buzunarul poeziei,
când tocmai scriam
mulțime de studii temeinice
despre corectitudinea muștii
pe o piramidă aztecă.

Să vezi în vis cum pătrund
în tine celule străine,
cum reumatismul razei stă
de strajă obsesiei pure
de a ne vindeca de vise.

Și această naltă voluptate
de nedescris a vulpii
în vârful peniței.

*
* *

Ferice-aștept la umbra deasă
și provocator dezvelită
la toate întrebările.

Patronez aici un concurs
de respirație-ntre pietre,
nevinovată hârjoană de armuri
și cântecul cucului așezat
cuminte pe două rânduri.

Cu ochi-nchiși fântânile
toate mă caută să limpezim
împreună în scoc acele
cămăși de forță cusute cu arnici.

Și aceste pulberi dulci
presărate pe emoția cu iz
de carne-n înfrunzire.

BOAREA DESCHIDE SEIFUL CU SÂMBURI

Absolutul mârâie în pumni:
lasă-mă în pace, iarbă,
care freci până dincolo de culoare
ochii pisicilor trimise la mănăstire.
Flori de cireș făcând caraulă
prin epiderma Epidaurului,
o regină topită ca inul în noaptea
când culegi ce n-ai semănat,
când se cutremură în pungi mărarul,
până ușa de serviciu se face vioară
și începe dansul erotic al dulapului
unde amanții s-au făcut demult
aromate poame uscate.
Mi-e frică să nu vină legi lichide
prin tunelul dintre decorații,
unde acorzi asistență tehnică tunetului.
Imaginea ta se zbate încă
în brațele mele prea radicale,
cutremure se-nvață pe de rost
la orele de zbor fără aer.
Laptele-i întors pe dos în țâțe,
boarea deschide seiful cu sâmburi,
eu te aștept într-un picior
al nu știu cui, înhămat la crize decoltate.
Iar prea multa căldură sufletească
provoacă inundații prin bucătării.

O ȘANSĂ, IEPURE ÎNCHIS ÎNTRE SCÂNTEI ETANȘE

Nu mi-a rămas decât șansa înecatului
în vânturi mult prea prielnice,
să aprind această taină cu genele
dăinuind încă din epoca de piatră
a curcubeului.
Și fiecare fotoliu în care petale răzlețe
își beau liniștite cafeaua
ar deveni un far al generațiilor
mărșăluind ușor prin vaduri,
în vuietul eului.
Înaintez prin mă răcinii măduvei calde
împins din spate de o umbră rară,
în care respiră tot mai greu
fragii și mierea refuzate de urs,
cum ai închide într-o mască defectă
dinadins rădăcina dinastiei
urzicii și leușteanului împreunate
cu razele sălbatice ale lunii.
Urc pe dumaticatul închipuind
sompțuoase tribune romane
și pedestalul călăului se leagănă leneș
în bătaia brizei vamale,
pe scara înfiptă în umărul mătășii,
clandestin aeroport de unde zboară
numai lăstunii.
Urc, înaintez prin fructe răskoapte
pe vatra unor străvechi calendare
inundându-ne la vremea refluxului
cu muzici cicatrizate
sub avalanșe.
Urc, înaintez prin firul de păr

pierdut în orgiile unui frig gustos,
din barba rămasă până azi anonimă.
Și nimeni nu se-ndură măcar
să țină cu gândul de scări
când înșeuăm prudent și frumos
aceste scânteii etanșe.

INFLAȚIE DE BUSUIOC

Au alungat busuiocul din sânul fetelor
și el a intrat incisiv în pereți,
în mobile stil și vorbe comestibile.
Peste tot o inflație nemaivăzută
de busuioc, ca de piramide,
încât nu ne mai ajung nici faraonii.
Până și hoții deschid azi ușa cu busuioc,
suflarea ta miroase a armă
secretă pe bază de busuioc,
iar chiriașii cer la miezul nopții
evacuarea stelelor din apartamentul vecin
pe motiv de dezmăț cu busuioc.
Un Eden continuu îmi absoarbe lent
dimensiunea nedeclarată la naștere,
sânul fetelor mă crede singurul vinovat,
piramidele abia mobilate
explodează de prea multă mireasmă.
Numai eu rămân nebotezat încă
un mileniu din lipsă de apă sfințită,
dintr-o subită penurie pe care
n-o înțeleg nici preoții dotați
cu calculatoare pe bază de busuioc,
nici faraonii rămași
din senin fără piramide.
Numai eu într-un incendiu de miresme
așteptând ploaia să mă salveze
din potopul de busuioc.

NU DEGEABA BONAPARTE

Mari cazne dau în clocot
și ne gâdilă nările
până ce-n piețe se servește
delicioasa tocană de zbor.

Până se votează noua lege
pentru controlul dentar
la rozătoarele mici.

Un zeu ajuns la casa de bătrâni
compune pe muzici memorii
cu starea de gestație a stelelor
între care abia te zăresc
la trecerea de pietoni a morții
prin fața unei ode.

Ar vrea doar să fie lăsat
să spele picioarele cocorilor
cu sălcii plângând
pe la toate ghișeele toamnei.

Șapte piei i-au luat poemului
și-i mai iau prin noile metode
pentru extragerea cristalului
din vocea cristalină.

Nu degeaba Bonaparte
a inventat schimbul de noapte
și-a fugit din vis în carte
de-mi făcu și mie parte.

DRUM LIBER ZORILOR

Te-aștept, o, cum te mai aștept,
ca pe-o erupție estetică
de mare anvergură
pe viola da gamba.
Tot așteptând am ajuns
de râsul energiei,
sub tejgheaua bine garnisită
a marilor vânturi aurifere.
Furuncule, o, cum se desfată
în apele sentimentale
abia lăsate la vatră.
Și patul lui Procust
purtat de curenți
prin placenta noilor născuți.
De ce mă lași dintre gene
să cad prin ganguri cu vechi
imagini respirând gură la gură?
Legat cu o curea temeinic de viață
în veșmintele vaste pur și simplu
scandalizezi epopeea din prea
exagerată pudoare.
Ne-ajunge numai bucuria,
nimicul înalt și fierbinte.
Culoarea trece de la un ochi la altul,
o mierlă avortează-n pliscul celeilalte.
Și totul în jur deschide drum liber
pentru intrarea zorilor în peșteri.

NU TE PUTEAM PRIVI

Nu te puteam privi normal
ca de la orb la orbită
peste marea trupului tău
un ceas nevălurită,
că te umpleai de epoleți
ca de bube dulci.

Și parcă n-aveai trup
și piele parcă n-aveai
pentru câți epoleți
orbitori pe un singur stup.

Pești înmiresmați și iuți
sub piele se foiau în undă
spre muzicale mълuri
de la care înveți
să ții în palmă concertul
ce te scufundă.

PURTĂTORUL DE CUVÂNT AL CRUCII

Abia ridicându-mă de sub
piatra
cea caldă și moale a cuvântului
în care am fost îngropat
de bună voie.

Oare nu cumva în somnul
necredinței mele s-au
plămădit
crucea și cuiele ruginind de
atâta
rouă a răutății?

Poate chiar eu să fi străpuns
fără să știu cu sulița ceea ce-i
de nestrăpuns.
Poate eu să fi pus
pentru gustul păcatului
pe care-l port atoaterăspuns
sare pe seva în suferința
din aceeași orbită goală.

Mă uit cu ea la ochii mei
prea mulți și prea muți
cum cresc a mirare pe cruce
și trag cu coada ochiului
mai mult spre Baraba.
El știe, înțelege și tace.
Toți știm astăzi ce strigau
florile pe care mulțimea

le transformase în bolovani
care înfloreau în mâinile
mulțimii.
Parcă am cunoaște limba
vântului
înfiorând spinii.

Dar crucea, pe ea cine-o
întreabă
dacă mai vrea iar și iar să ne
știe
bătând cu inima cuie de argint
în palma însângerată a
Cuvântului
cel răsărit spre răstignire?

În surda revoltă a lemnului
crucea ne privește și tace.
Vă spun asta eu, purtătorul
ei de cuvânt abia
ridicat din mormânt.
Purtătorul unui cuvânt
răsărit
spre a fi mereu răstignit.

TOATE DRUMURILE DUC LA TOMA

Ascultă, Doamne, cum pe Toma
câinii necredinței lui în haită
îl mușcă iar pe dinăuntru
ca pe o prescură de Paști.

Numai mâna lui, creangă prea verde
de Florii tremurând către Tine
n-o pot atinge: o apără
Duhul din rana cuielor sângerând
în palma Ta făcută să certe
și să ierte rănila noastre în veac.

El era slab și curajos ca un om.
Ca noi care azi stăm cu mâna
întinsă spre Tine.
Tremura și sângera în sinea lui
ca o creangă prea verde
ce-și caută reazem în fața furtunii.

Nu credeam să-nvăț a mă-ndoi
vreodată ca Toma.
El atât vroia: să pipăie
trupul cel sfânt despre care
știa că nu poate fi de pământ.
Să pipăie și să simtă suferința
misterului cel nepipăibil.
În necredincioasa lui credință
atât vroia: să simtă sângele sfânt
gata să spele rănila noastre.
Să rupă cu mâna lui, întinsă spre Tine
lanțul îndoielii ce ne-ar putea
cuprinde vreodată când fiara

din noi va vroi să scoată fum
și să ne-ascundă sufletul setos de Tine.

Doamne, nu-i așa că l-ai iubit
și-l mai iubești pe Toma?
Iertându-l când iarba cea rea,
unde vântul îndoielii bătea,
Toma căuta rana cea sfântă a Ta,
El era doar un om care voia să știe
de ce plâng mielul și ghiocelul
de Paști, când totul învie.

Mâinile lui sunt mâinile noastre,
făclii întinse spre Tine
să ia lumină opt zile plus o veșnicie
de căutare din palmă.
Când îndoiala ca o rană crește
și singur pui sare pe ea
să vezi dacă se poate face stea.
Când tot ce-i vânt, ca vântul trece
prin iarba cea crudă și rece,
unde mielul paște și o sfințește.

El se-ndoia și credea ca un om.
El singur te-a pipăit pentru noi.
Iar Tu l-ai iubit și iertat că vroia
să-i știe adevărului ultim aroma.
Când drumurile toate duc la Toma.

*
* *

Suspectez pe rând pereții
pentru paloarea mea
atât de originală.

Și toate căderile reușite îmi amintesc
din cataloagele în curs
de bibliotecă ta
din șerpi cu clopoței.

Am ajuns de râsul ramului
și al râului amin.
Îsterizate poame verzi
când bat la cină de taină
și rămâi, o rămâi, cu mici resturi
de lună între dinți.

Sigur mult mai fericit
decât floarea de cactus
la cuțite cu botanica.

Învinuită azi pentru paloarea mea
vai, atât de originală,
și pentru râsul ramului
și al râului amin.

CĂDEREA ÎN CENTRU

chiar zeii robinete nu știu cum se face
niodată nu-ntrebi de te critică norii,
nici nu le iei declarații din artere,
de față cu cârțița înlocuind oglinda,
despre aria armurii cu vino-ncoace.
Tocmai descinzi dintr-o privighetoare,
ce mai cădere, doamne, la punct fix,
frunză verde crude maniere,
ușii gura nu-i mai tace.
Mă gândeam să cultiv în ochi cicoare,
dar unde-ntârzie cocorii
trimiși după o ploaie cu prefix?
Cineva râde pe casete cu miere,
când tocmai descinzi dintr-o privighetoare,
ce mai cădere, doamne, la punct fix,
cântecul vâslind prin carapace
tot caută-n pâinea cu prefix cocorii,
când găinațul păsării alintă grinda
dintre două prea cinstite ere.

ORDINEA CONSTITUȚIONALĂ A CIRCULUI

Doar clinchetul
inimii cu vidul
distins și stins
în rumoarea
unui crâng de maci
gata să se sugrume
singuri.

Mergeam încet și stins
pe floarea ghimpată,
atent să nu stric
ordinea constituțională
a cercului.

Fericit
ca o lebedă
moartă
în alt veac...

Nu îndeajuns de nins
lanțul câinelui
mai eficace decât
însuși câinele,
care păzește frigul
de el însuși.

CINE PE CINE DUCE, DUCE DE FUNIE

Cum ți-ai opera de orbire
propriul tău leagăn pustiit
între jeturile binelui public.

O flacără tot mai mică deasupra
pirostriilor gata de nuntă,
gușteri înotând ambiguu
în fântânile-școală unde clătim
în zori cămășile de forță.

Singur îmi sparg magazia de maci
și ce mai viață greșită,
doamne, duc de funie.

Iar pe pajiștea-nsorită paște
cu tălângi de aur pe limbă
aceeași veche mioară greșită,
ducându-mă de funie.
Pe mine, ducele de funie.

CONDAMNAT LA CANDOARE

Luna predă lecții de-amor lângă zid,
unde-s aduși apoi condamnați la candoare
să șlefuiască triluri prea crude,
până se face chiar ziuă și-n vid,
de ne târâm ca în vis, legați de cocoare,
pătându-ne memoria cu dode.

În repezi râuri somnifere
păstrăvii sub piele par doar zgaibe,
când se țin în fruct ședințe fulger
cu îngeri plouați până la fiere,
dezamăgiți că sfintele lor șaibe
nu-s prevăzute din proiect cu uger.

Sufletul meu năpârlește-n fereastră,
ingenios mușcat de-o mușcată;
nici neaua nu cade fără control preventiv,
cerneala sub unghii se face corastră;
și stau la sânul tău ca o erată
la un vers costeliv.

*
* *

Ochi pictați să deslușească
o pajură tatuată
pe pântecul textului.

Pe scările rulante ale apei
scăpărătoare unde pasul
zdrobit se avântă
spre cearcănul de sus.

Tril gingaș și gângav
râvnind la titlul
de nobil al ninsorii.

Și totul se petrece-n noaptea
dintr-un vers căzut
în cursa de șoareci.

DISCURS CU PASĂREA-REPTILĂ

Până aici ajunge vuietul surd
al discursului de recepție
ținut la o mie de ani
de un fetus al focului.

Până aici parvine actul unicat
de întemeiere a întunericului
strălucitor și ud crescând în voie
prin țarcul ermetic al entuziasmului
fără de margini,
până la silă.

Caut ultima adresă exactă
a păsării-reptilă și iată
îmi întorc iubirile pe dos
să mă vadă eclipsa cum sunt,
cum m-ar privi o fată mare,
desigur mare cititoare doar
în solzii păsării-reptilă.

NEPUTINȚA DE-A ÎNCHIDE CERCUL

Cerc plesnind în susur
prin ascunse poverne,
bumerang pe butia
de pulbere a poeziei.
Cu zapis de aramă pisica
închisă în turnul de taină,
scufundat și el în râu
până la brâu,
în cele eterne.
Ce mai timpane de mărar
tăiate mărunț pentru rug
și ce zăr muls de la cometa
cornută ce rage,
cercul trage la jug,
dintr-o direcție necunoscută!

Alb grumaz alungindu-se leneș
sub ghilotina pergamentelor,
ce mă sărută.

Acolo unde o dalbă cădere
imaginează centrul.

Cuprins

NEPUTINȚA DE-A ÎNCHIDE CERCUL	5
* * *	7
NU MAI ȘTIU A-I SPUNE COPILULUI POVEȘTI	9
DEODATĂ SE DECLANȘEAZĂ	11
O REZONANȚĂ CÂT DE CÂT REZONABILĂ	12
ALIFII PENTRU LIRISM ȘI COMETE.....	13
REGULA JOCULUI	14
AVÂNTUL AMBROZIEI.....	16
SE IMPUNE O NOUĂ GRAMATICĂ A POEZIEI.....	17
DONATORUL DE TEXTE ȘI DONATORUL DE SÂNGE.....	19
* * *	20
UN FEL DE CORRIDĂ	21
* * *	22
O PRADĂ CU CARACTER MIMETIC.....	23
PÂNĂ NE FACEM STEAGURI CUMINȚI.....	24
* * *	25
DISCURS ÎN BALANS	26
PARALEL CU O PARABOLĂ	27
AERUL DINTRE DOI SFINCȘI	28
PRINTRE AROMELE CU ANTET.....	29
ECOU ÎN ESPERANTO	30
* * *	31
CU PICIOARELE PE POLICANDRE	32
CULOARE RUPTĂ DIN TABLOUL VETUST	33
UN PUMN DE GRĂUNȚE.....	34
IAR AMINTIREA FLĂCĂRII SCHIMBĂ DIRECȚIA VÂNTULUI	36
* * *	37
NU ȘTIU LIMBAJUL MERINOS.....	39

* * *	40
DIN MIRESMĂ RECUPERATE, UN FRUCT EXOTIC ȘI OPRIT LA VAMĂ	41
ADAPTAREA GHILOTINEI	42
ORA ZERO, UN PUNCT DE VEDERE.....	43
CONSERVE DE ZBOR	44
DE DOR DE MINE	45
CONTRATIMP CU FILOZOFI ȘI FRUNZE	46
CAPCANA DE PURPURĂ	47
ÎNTRU NEUITAREA ZILEI	48
ACUTĂ CU PETUNII	49
FEERIE ÎN REPARAȚIE.....	50
LA GHIȘEU, MONA LISA	51
ÎNCĂ-N RODAJ ROATA MARTIROLOR	52
SCRIERE DE-A DURA, CERCUL	53
CERTIFICATUL MEU DE ETERNITATE	54
* * *	55
* * *	56
* * *	57
STAREA DE ADEMENIRE-A SĂRBĂTORII.....	58
INSURGENT RÂSUL LINIEI CURBE	59
CASA DE COMENZI A MILEI	60
MIREASA DE CRETĂ	61
RUGINA CA NORMĂ	62
CUM AI PLĂTI MELODIOASA TAXĂ	63
O STATUIE SE OFERĂ VOLUNTAR	64
ÎN FAȚA FLORILOR, DIMINEAȚA	65
PIATRĂ TIPĂRITĂ ÎN ZAREA ORBULUI ROI.....	66
PESTE ȚĂRMUL ÎNCHIS, O ILUZIE.....	67
SETE PENTRU ORGI INCUBATOARE	68
IARNA DIN DRAGOSTE	69
INVOCAȚIE ÎNTR-O DOARĂ	70
LA ORA EXACTĂ VINE EXTAZUL	71
AȘTEPTÂND ÎN VITRINA MELANCOLIEI	72
LAMENTAȚIE CU AER VECHI.....	73
SCĂMOȘATĂ, LIMBA AURULUI.....	74
PISICILE DESPRE CARE VORBEȘTI	75

NUMAI LA TRECEREA TA	76
DE ÎNTÂMPINAREA PRIMĂVERII	77
CIRCUITUL APEI PRIN TEOREME	78
MEMORIA ÎNTUNERICULUI	79
BREVETÂND PARFUMURI CAUDINE	80
DEZORDINEA DINTR-UN ORDIN DE CĂDERE	81
ADAGIO PENTRU SERBĂRI GALANTE	82
TRANSPIRAȚIA FOCULUI	83
DE-ATÂTA BUCURIE	84
DE-ATÂTA IUBIRE	85
ȘOARECELE ALB PĂRĂSEȘTE CÂMPUL DE LUPTĂ	86
NOI SORTIMENTE DE MELANCOLIE	87
POEMUL NIMĂNUI, MISTORIA	88
VULTURI CĂZÂND	90
TRANSPARENȚĂ	91
VISCOLUL DE SERĂ ȘI PUMNALUL DE AUR	92
DONATOR VOLUNTAR UNIVERSAL	93
BUCOLICA NOVA	95
BRÂUL PE OPT	96
LIMBA ROMÂNĂ	97
AUTOPORTRET CU ARHIVĂ	98
EDIȚIE PRINCEPS A CĂDERII MELE	99
SEMN DE NUNTĂ	100
* * *	101
DOICĂ LA DOCARUL DE FUM	102
O ELEGIE AURIE	104
LA CULES ADIERI EXTREMISTE	106
* * *	107
CÂND NI SE FAC INECȚII CU AUR	108
RAȚIA MEA DE FERICIRE	109
VINDECAREA DE VISE	110
* * *	111
BOAREA DESCHIDE SEIFUL CU SÂMBURI	112
O ȘANSĂ, IEPURE ÎNCHIS ÎNTRE SCÂNTEI ETANȘE	113
INFLAȚIE DE BUSUIOC	115
NU DEGEABA BONAPARTE	116
DRUM LIBER ZORILOR	118

NU TE PUTEAM PRIVI.....	119
PURTĂTORUL DE CUVÂNT AL CRUCII	120
TOATE DRUMURILE DUC LA TOMA	122
* * *	124
CĂDEREA ÎN CENTRU	125
ORDINEA CONSTITUȚIONALĂ A CIRCULUI	126
CINE PE CINE DUCE, DUCE DE FUNIE	127
CONDAMNAT LA CANDOARE.....	128
* * *	129
DISCURS CU PASĂREA-REPTILĂ.....	130
NEPUTINȚA DE-A ÎNCHIDE CERCUL.....	131

Consilier editorial - Viorel Marineasa
Tehnoredactor - Attila Hizo
Imprimat la TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureş nr. 34, Timişoara, România
Tel. 094 - 205 818